

Ένα ουράνιο τόξο στην αυλή μας

1. Είναι άνοιξη... Βρέχει... Ο Μπελόν, ο Γιάννης και η Σοφία βγήκαν στην αυλή για να μαζέψουν το ηλεκτρικό πατίνι του Μπελόν, τα παπούτσια του Γιάννη και την πάνινη κούκλα της Σοφίας. Μπήκαν ξανά γρήγορα μέσα και συνέχισαν να παίζουν κρυφτό.

2. Ο Μπελόν και ο Γιάννης κρυμμένοι κάτω από το τραπέζι συζητούν ψιθυριστά...

-Λες να βγει το ουράνιο τόξο μετά τη βροχή; αναρωτήθηκε ο Μπελόν.

-Για να το δεις πρέπει να το θες πολύ και να το ζητήσεις με όλη σου την ψυχή!

Αμέσως ο Μπελόν έκλεισε τα μάτια του, έοψιξε τις γροθιές του και είπε:

-Θέλω να δω το ουράνιο τόξο!

3. Η Σοφία που νόμιζε ότι οι δύο φίλοι της ήταν κρυμμένοι πίσω από την κουρτίνα την τράβηξε με δύναμη και τότε φώναξε ενθουσιασμένη:

-Ουάου! Ένα τεράστιο ουράνιο τόξο!

Ο Γιάννης και ο Μπελόν πετάχτηκαν αμέσως από την κρυφώνα τους.

4. Κοιτούσαν όλοι μαζί με μάτια γεμάτα ενθουσιασμό τα πολλά χρώματα που ξετυλιγόταν μπροστά τους και η Σοφία με μια ανάσα άρχισε να φωνάζει:

-Κόκκινο, πορτοκαλί, κίτρινο, πράσινο, γαλάζιο, μπλε, μωβ.

-Πάμε; είπε ο Μπελόν.

Χωρίς να το πολυσκεφτούν ξεχύθηκαν στην αυλή.

5. Άρχισαν να τρέχουν για να το φτιάσουν όμως όσο πλησίαζαν αυτό απομακρυνόταν και τα χρώματα ξεθωρίαζαν. Ξαφνικά δίπλα τους εμφανίστηκε ένα καφέ γυαλιστερό άλογο που μ' ένα σάλτο σκαρφάλωσε στο ουράνιο τόξο και χάθηκε μέσα στα χρώματα.

6. Τότε η Σοφία είχε μια καταπληκτική ιδέα... Να φτιάξουν παγίδα για να πιάσουν το ουράνιο τόξο. Άπλωσαν λοιπόν ένα σκοινί που ξεκινούσε από την κούκλα της αυλής και έφτανε μέχρι την τουσλήθρα. Ο Μπελόν κρατούσε τη μία μεριά του σκοινιού και ο Γιάννης την άλλη ενώ η Σοφία είχε απλώσει το δίχτυ. Όταν το ουράνιο τόξο ξαναπλησίασε ο Γιάννης έδωσε το σύνθημα:

-Μπελόν τεντώσει το σκοινί! Σοφία πιάσε το δίχτυ!

-Ετοιμοί; Τώρα! φώναξαν όλοι μαζί.

Έτσι το ουράνιο τόξο σκόνταψε πάνω στο σκοινί και έπεσε στο δίχτυ.

-Σοφία, γρήγορα τύλιξε το μη φύγει πάλι! φώναξε ο Γιάννης και μαζί με τον Μπελόν έτρεξαν να βοηθήσουν τη Σοφία.

Τα παιδιά τώρα πια είχαν τυλίξει μέσα το δίχτυ τη μία άκρη του ουρανού του τόξου και το είχαν δέσει στο δέντρο της αυλής.

-Τώρα είναι η ευκαιρία μας! Τι περιμένετε; Βαστείτε! Θα φύγει! φώναξε ο Μπελόν.

Πήδηξαν με μιας πάνω στο ηλεκτρικό πατίνι και άρχισαν να ανηφορίζουν.

6. Μόλις έφτασαν στην κορυφή ο Μπελόν πάτησε απότομα το φρένο και έπεσαν σε ένα τεράστιο μαλακό σύννεφο. Ξεκίνησαν να κυλιούνται, να χοροπηδούν και να γελούν ώσπου εμφανίστηκε μπροστά τους το καφέ άλογο. Άρπαξαν το πατίνι και άρχισαν να το ακολουθούν μέχρι που έφτασαν έξω από ένα χρωματιστό ξύλινο σπιτάκι και το άλογο κάθηκε ξανά.

7. Χτύπησαν την πόρτα και τους άνοιξε μια ευγενική ηλικιωμένη κυρία. Της εξήγησαν πως βρέθηκαν εκεί και τη ρώτησαν αν είδε το καφέ άλογο. Η γιαγιά Φούτα, όπως ήταν το όνομά της, τους πρότεινε να μουν μέσα στο σπίτι για να ξεκουραστούν. Στο κέντρο του μεγάλου σαλονιού μπροστά από το τζάκι υπήρχε ένα μεγάλο στρωμένο τραπέζι όπου καθόταν ο παππούς Σιφ. Το σπίτι μοσκούριζε από την πίτα που ψηνόταν στο τζάκι.

-Ελάτε να φάμε όλοι μαζί! είπε ο παππούς Σιφ.

Αφού τελείωσαν το φαγητό το ηλικιωμένο ζευγάρι τους είπε πως για να βρουν το καφέ άλογο θα πρέπει να ακολουθήσουν την πορτοκαλί γραμμή του ουρανού τόξου. Τα παιδιά αφού ευχαρίστησαν τη γιαγιά και τον παππού καβάλησαν το πατίνι και πήραν πάλι το δρόμο τους.

8. Ο δρόμος ήταν αρκετά απότομος και έστιφταν συνεχώς το τιμόνι δεξιά και αριστερά. Το πατίνι πήγαινε τόσο γρήγορα που φαινόταν σα να πετάει. Στο τέλος του δρόμου αντίκρισαν μια μεγάλη κίτρινη πύλη. Η Σοφία τράβηξε τον μοσχλό που υπήρχε δίπλα και μέσα από την μεγάλη πόρτα ξεπρόβαλε μια έντονη λάμψη. Το φως ήταν τόσο δυνατό που δεν μπορούσαν να διακρίνουν τίποτα.

-Τι είναι αυτό που ακούγεται; αναρωτήθηκε ο Γιάννης.

-Μοιάζει με παιδικό κλάμα, του απάντησε η Σοφία.

Συνέχισαν να περπατάνε στα τυφλά ακολουθώντας τον ήχο. Ξαφνικά ο Μπελόν ένωσε ένα τράβηγμα στο χέρι του και γύρισε τρομαγμένος να δει τι είναι.

9. Ένα ξανθό κοριτσάκι με ματιά κλαμένα ζητούσε τη μαμά του.

-Πως σε λένε; ρώτησε η Σοφία.

-Με... Με λένε Πάτυ, απάντησε το κοριτσάκι σκουπίζοντας τα δάκρυά του.

-Και γιατί κλαις;

-Δυσκολεύομαι να δω καθαρά... Βλέπω μόνο το πολύ έντονο φως. Ακολουθήσα τα χρώματα του ουρανού τόξου, έφτασα στον ήλιο και δεν ξέρω τώρα πως να γυρίσω πίσω.

-Μη φοβάσαι, είπε ο Γιάννης και με μία κίνηση ενώνει τα χέρια όλων των παιδιών. Όλοι μαζί θα τα καταφέρουμε αρκεί να το θέλουμε πολύ και να το ζητήσουμε με όλη μας την ψυχή!

-Θέλουμε να γυρίσουμε σπίτι! φώναξαν και οι τέσσερις ταυτόχρονα.

10. Τότε μπροστά τους εμφανίστηκε το καφέ άλογο.

-Ανεβείτε στην πλάτη μου, κλείστε τα μάτια σας και ονειρευτείτε το σπίτι σας!

Όταν τα παιδιά άνοιξαν τα μάτια τους η μικρή Πάτυ ήταν στην αγκαλιά της μαμάς της και τα τρία παιδιά πιασμένα χέρι-χέρι μπροστά από το δίχτυ με το ουράνιο τόξο. Έκοψαν το σκοινί και είδαν τα χρώματα του ουρανού τόξου να ελευθερώνονται ένα-ένα και να χάνονται στον ουρανό. Οι τρεις φίλοι κοιτούσαν με χαρά το ουράνιο τόξο και ανυπομονούσαν για την επόμενη φορά που θα του έστηναν παγίδα.

Ειδικό Δημοτικό Σχολείο Φηρών – Θήρας
Υπεύθυνες εκπαιδευτικές: Καρπάνη Ευαγγελία
Δημητρέλη Παρασκευή
Κανάκη Φωτεινή
Πούλιος Χρήστος